

Milí bratia a sestry, ako vnímate svoje hriechy? Sú vám na chválu? Alebo sa za ne hanbíte? Bolia vás? Páčia sa niekomu druhému? Alebo niekomu ubližujú?

Od detstva je nám vŕstevované, že hriechom ubližujeme Ježišovi, ktorý trpel za naše hriechy.

To znamená, že Boh, ktorý má rád svojho Syna, by sa mal na nás strašne hnevať a potrestať nás, že takto vedome týrame Ježiša. Lenže on v dnešnom prvom čítaní ponúka svojim neposlušným synom Izraela nielen odpustenie hriechov, ale aj ich úplné odstránenie, vybielenie – po našom – výmaz registra trestov. Sám si na žiaden hriech nespomenie. Stačí sa obrátiť, chcieť sa polepšiť a počúvať Otca, ktorý chce deťom len dobre.

Možno práve preto je tvrdohlavé zotrúvanie v hriechu neodpustiteľné, lebo človek svojím správaním chce stále ubližovať Bohu, Kristovi. Ale, hoci si to neuvedomuje, ubližuje najviac sám sebe. Ved' Kristus vytrpel raz a navždy bolesť a smrť za všetky hriechy. Nebolia ho teda ony, ale vedomie, že stráca jedného zo svojich bratov, alebo sestier. Ale nevzdáva to do poslednej chvíle, preto má každý šancu obrátiť sa a byť spasený.

Pri svojich hriechov by sme mali mať jasné a stále svedomie, aký bol ich dôsledok, že zabili Krista. Vtedy aj naša ľútosť a vyznanie budú úprimnejšie. Nepôjde iba o vymenovanie priestupkov voči Božím a cirkevným zákonom, ale o ľútosť, že sme ublížili niekomu milému a milovanému.

Keď spravíme prešľap voči blíznym, najmä voči tým, ktorých milujeme, nebolí to len ich, ale aj nás. Preto sa snažíme dať všetko čím skôr do poriadku. Rovnako by bolo dobre vnímať Ježiša; nie ako nedostupného Boha, ale ako blízkeho priateľa, z ktorého sa vieme tešiť. Ale aj keď ho urazíme, vieme dať veci rýchlo do poriadku. Veď on sa nevie dlho hnevať („ba on sa nevie vôbec hnevať“). No mnoho závisí od nás.

Pri takomto vzťahu nie je ľahké spáchať ťažký hriech. Máme totiž väčšiu silu i podporu, no i lásku, ktorá nedovoľuje zraňovať priateľov. Ale keby sa predsa len niečo stalo, ozajstný priateľ vie odpúšťať z hĺbky srdca.

Pedro di Silva z Mexika vyrastal v katolíckej rodine. V mladosti však podľahol ateistickému tlaku v tridsiatych rokoch 20.st. a pridal sa k prenasledovateľom kresťanov. Snoril za kňazmi a rehoľníkmi, chytal ich a zatýkal. Hnala ho neznáma nenávisť dovtedy, kým sa nestretol s kňazom, ktorý ho kedysi pripravoval na prvé sv. prijímanie a u ktorého ministroval. On bol známy svojím talentom pracovať s deťmi a mládežou, a preto ho mali všetci radi. A práve toho kňaza mal Pedro sám zastreliť. Tu sa jeho nenávisť začala spamätávať – ako môže zabiť toho, kto mu dobre robil; prečo prenasleduje nasledovníkov Toho, o kom počul ako o svojom Spasiteľovi, ktorý sám za neho zomrel. Nevystrelil, i napriek prosbám kňaza, ktorý chcel, aby si Pedro neublížil neuposlušnosťou rozkazu. Kňaza síce nezachránil, ale v ten istý deň prišiel s ním pre Božiu tvár. Nakoniec predsa len spoznal, že viac stojí milovať, ako hrešiť.

Bratia a sestry, snažme sa žiť tak, aby sme svoju lásku ku Kristovi dokazovali živou a aktívnou vierou a odstraňovaním vlastných hriechov, ktoré túto lásku utláčajú. Amen.